

عنوان مقاله:

بررسی نقش انرژی های تجدیدپذیر در کاهش روند بیابانزایی

محل انتشار:

هشتمین کنفرانس انرژی پاک (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

محمد غلامی - دانشجوی مهندسی طبیعت، دانشکده منابع طبیعی و محیط زیست دانشگاه فردوسی مشهد

مرتضی اکبری - استادیار و عضو هیئت علمی دانشکده منابع طبیعی و محیط زیست دانشگاه فردوسی مشهد

خلاصه مقاله:

بیابانی زایی یک مفهوم جدید نیست؛ اما یک اصطلاح و واژه نسبتاً جدید محسوب می شود. بیابانزایی یک فرآیند تهدیدی و خطر برای همه موجودات به شمار می آید که توسط عوامل مختلفی رخ می دهد. در این بین، علاوه بر عوامل طبیعی، فعالیت های انسانی نقش بسزایی در تسریع روند این فرایند دارند. در این پژوهش که به صورت اسنادی و مروری تهیه شده، ابتدا به اهمیت بیابانزایی و عوامل موثر آن اشاره شده و سپس به نقش انرژی های تجدیدپذیر و پاک در کاهش روند بیابانزایی پرداخته شده است. در کشور ایران و به خصوص مناطق بیابانی که بخش های وسیع مرکزی و شرقی را به خود اختصاص داده است، پتانسیل های بسیار خوب و بالقوه های برای استفاده از انرژی های تجدیدپذیر وجود دارد. میزان تابش ماهانه خورشیدی به طور متوسط ۵/۴ تا ۲/۵ کیلووات ساعت بر متر مربع و تعداد روزهای آفتابی در این مناطق بسیار بالاست. زمین های مسطح و تراکم جمعیت کم در واحد سطح، از مزایای استفاده از انرژی خورشیدی است. از نظر انرژی بادی نیز پتانسیل ایران برای استفاده از این انرژی بیش از صد هزارمگاوات (۱۰۰ گیگاوات) برآورد شده است. به این شرایط انرژی زمین گرمایی، هیدروترمال و بایوگاز را نیز می توان اضافه نمود. لذا برنامه ریزی برای استفاده هرچه بیشتر از انرژی های تجدیدپذیر براساس مواد قانونی برنامه های توسعه ای کشور (برنامه ششم و هفتم) جزء ضروریات و الزامات است. بطوریکه استفاده از انرژی های پاک به عنوان جایگزینی مناسب برای استفاده از سوخت های فسیلی، جلوگیری از جنگل زدایی و بوته کنی یکی از موضوعات اساسی و عاملی موثر در کاهش و توقف روند بیابانزایی است.

کلمات کلیدی:

بیابانزایی، مناطق بیابانی، تخریب سرزمین، فعالیت های انسانی، ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1696920>

